

NUMMER 8

15. APRIL 1921

70. AARGANG

DR. JOHN A. WIDTSOE.

Foranlediget ved Præs. Anthon H. Lunds Dod og Apostel Ivins Beskikkelse til Præsident Grants anden Raadgiver, er Dr. John A. Widtsoe nu kaldet til Medlem af de tolv Apostles Kvorum.

For os er det en særlig Glæde, at en af Nordens Sonner er valgt til at indtage denne høje og ansvarsfulde Stilling i Jesu Kristi Kirke. Broder Widtsoe er født den 31. Januar 1872 paa Øen Froen, Trondhjem Amt, Norge; han blev døbt og indlemmet i Kirken, da han var tolv Aar gammel, og emigrerede umiddelbart efter til Utah. Broder Widtsoe har altid taget aktiv Del i Kirkens Arbejde, og alt det Arbejde, der er overdraget ham i denne Henseende, har han udført med stor Omhu og Omhyggelighed; men foruden har han været behersket af en stor Trang til at udvide sine Kundskaber, og han har da ogsaa i Tidernes Løb arbejdet sig frem til en ærefuld Stilling blandt Amerikas Lærde. Som ganske ung udgik han fra Brigham Young Kollegiet i Logan og studerede videre ved

det verdensberømte Harvard Universitet, som han forlod med højeste Udmærkelse. Fra 1894—98 virkede han som Docent i Kemi ved Landbohøjskolen i Logan og 1898 ordineredes han til Halvfjerdsindstyre, hvorefter han udsendtes paa Mission til Europa, dog tillige for at gøre Studier der.

I 1899 tog Broder Widtsoe Doktorgraden i Filosofi ved Universitetet i Göttingen i Tyskland. Derefter foretog han en Rejse til Danmark, Norge, Schweiz og Frankrig. Efter sin Hjemkomst til Utah blev Dr. Widtsoe udnævnt til Direktor for Statens Landbohøjskole i Logan og siden til det høje Hverv som Præsident for Utahs Universitet.

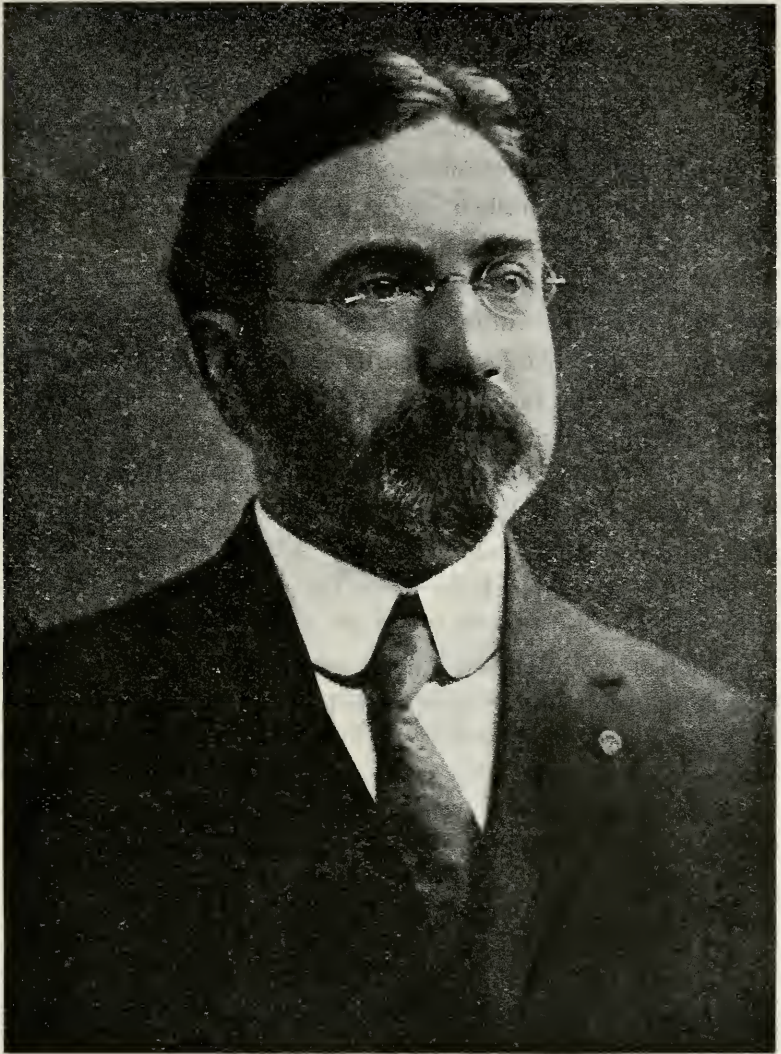
I Dr. Widtsoe har Kirken en nidkær og dygtig Apostel, om hvem det med rette kan siges, at han er særlig skikket til det høje Kald at repræsentere Jesus Kristus, Verdens Lys.

DE RETTE TANKERS MAGT.

Det er ikke uden Betydning, hvad Du tænker. Det siges undertiden, at det betyder ikke noget, hvad Du tænker, men kun, hvad Du gør; at dine Anskuelser ikke kommer andre ved o. s. v.

Dine Tanker er af den allerstørste Betydning. Hvad Du bærer i dit Sind, paavirker dine Hænders Gerning. Hvad Du tror, forandrer det, Du ser og horer. I Virkeligheden blander enhver Følelse og Kendsgerning, der kommer ind i din Hjerne, sig med det Indhold, den allerede har, og udgør en Art kemisk Sammensætning; det er denne Sammensætning, denne Forening af Kendsgerninger og forudfattet Overbevisning, som tilsidst bundfælder sig i dit Jeg og udgør din Tankebeslutning.

Din første Pligt er at forberede Dig til at finde Sandheden. Dersom dit Sind er fyldt med falske Idéer og Overtro eller splittet af urigtige Følelser eller maaske paa Grund af et eller andet, som i Virkeligheden slet ikke er til, og som Du

DR. JOHN A. WIDTSOE.

har skænket Tiltro af en Slags Pligtfølelse, da er Du aldeles uskikket til at anvende Sandheden.

Rens ud indvendig!

Hvorledes?

Vær for det første ærlig mod Dig selv. Lyv eller smiger ikke for Dig selv. Hypnotiser ikke Dig selv. Naar Du først én Gang har antaget noget for Sandhed uden at vide, om det nu ogsaa virkelig er Sandhed, er Du paa Vejen til dit Livs Ødelæggelse.

For det andet: Prøv enhver ny Kendsgerning ved at sammenligne den med andre Kendsgerninger, som Du har gennemprovet og er klar over. Den ny Kendsgerning bør stemme med de andre, de fastslaaede. Gør den ikke det, har Du Lov til at mistænke den for ikke at være ægte.

For det tredje: Tro paa Sandheden; det er altid af større Betydning, at en Ting er sand, end at den er fordelagtig, behagelig eller endog praktisk.

Sandheden skal frigøre Dig. En Usandhed binder Dig altid.

Sandhed er Universets Logik; den er Guds Sind, og intet, som Du kan udtænke eller opdage, kan indtage dens Plads.

Faa de rette Tanker.

Gør Du ikke det, er det Hele galt.

SELVTILLID.

At have Tillid til din egen Tanke, at tro, at hvad der er Sandhed i dit eget Hjertes Dyb, er Sandhed for alle Mennesker — det er Geni.

Udtal din indre Overbevisning, og den skal blive til en almindelig delt Opfattelse; thi dit Indre bliver til dit Ydre, og din første Tanke tilbagegives Dig i den endelige Dom. Den højeste Fortjeneste vi tilskriver Moses, Plato og Milton er, at de saa bort fra Traditioner og forkyndte, ikke hvad Menne-

sker tænkte, men hvad de *selv* tænkte. Vi burde lære at iagttage det Lysglimt, der skinner indefra ud gennem vort Sind; dog afviser vi uden Varsel denne Tanke, fordi den er vor egen. I ethvert genialt Værk genkender vi vore egne forkastede Tanker, de kommer tilbage til os med en vis fremmed Majestæt.

Der kommer en Tid i ethvert Menneskes Uddannelse, hvor det har den Overbevisning, at en Kappelstrid vilde være en Taabelighed, at Efterligning vilde være ensbetydende med Selvmord, at man maa tage sig selv som man nu en Gang er og at, skont det udstrakte Univers er fuldt af Gøder, intet nærende Sædekorn kan komme til ham uden gennem det lille Stykke Jord, der er givet ham at dyrke.

Den Magt, der bor inde i Dig, er ny for Naturen, og ingen uden Du selv véd, hvad Du kan udrette, og selv véd Du det heller ikke, for Du har prøvet det. Det er ikke for intet, at et Ansigt, en Karakter, en Kendsgerning gør dybt Indtryk paa Dig, medens en anden slet intet Indtryk gør. Dette Erindrings Billedhuggerarbejde er forud harmonisk afpasset. Øjet blev f. Eks. anbragt, hvor en af Straalerne skulde falde, saa at det kunde vidne om denne særlige Straale. Udtal kun dristigt hver eneste Stavelse af din Bekendelse. Vi udtrykker os i Almindelighed kun halvt og skammer os over den guddommelige Tanke, som hver af os repræsenterer. Gud aabenbarer ikke sit Værk gennem Kujoner. Der skal et guddommeligt Menneske til at udøve det guddommelige. Et Menneske føler sig styrket og glad, naar det har lagt hele sin Sjæl i Arbejdet og gjort sit bedste; men hvad det har gjort eller sagt paa anden Vis, vil ikke give det Fred.

Hav Tillid til Dig selv! Annam det Sted og den Virkekreds, det guddommelige Forsyn har udvalgt for Dig. Den evige Guddom taler gennem dit Hjerte, virker med dine Hænder, hersker gennem hele dit Væsen.

NØDVENDIGHEDEN AF LYDIGHED.

Naar en Person har underkastet sig de Ordinancer, der er nødvendige for at indtræde i Jesu Kristi Kirke, forlanges det, at han adlyder Herrens Bud og Befalinger noje, og at han i alle Ting viser sin Troskab og Loyalitet mod Kirken og Guds Rige. Det er ogsaa hans Pligt at gore sig fuldtud bekendt med Evangeliets Love, saa at han kan vise streng Lydighed imod dem og ikke lade sig skuffe af de, der søger at forandre Skikkene. Den, der er uvidende om Loven, véd ikke, naar han overtræder den, og det er med den, som med den verdslige Lov: Uvidenhed om den er ingen Undskyldning, naar man har overtraadt den.

De Befalinger, Herren har givet i svundne Tider, er ikke altid bindende for de efterfølgende Generationer. Gud gav Adam visse Befalinger, der kun havde Tilknytning til hans Tid, ikke til vor. Han bod Noah bygge Arken; han befalede Abraham at forlade Kaldæa og drage til et fremmed Land og ofre sin Son Isak; men Herren har ogsaa givet Befalinger, der har særlig Tilknytning til Menneskenes Frelse og Velfærd i Dag.

Naar Gud talte i henrundne Tider, havde han Profeter til at modtage sine Befalinger, og Profeterne skulde da lade dem gaa videre til Menneskene. Saaledes er det den Dag i Dag. »Hvem, der antager mig, antager den, som har udsendt mig,« sagde Kristus, og »den, der modtager hvem jeg har sendt, modtager mig.« Kristus sagde ogsaa om sine bemyndigede Tjenere: »Sandelig siger jeg Eder, at alt hvad I gør for en af de mindste af disse, det gør I ogsaa for mig,« idet han derved viste, at Gud æres ved, at vi ærer og adlyder hans Tjenere, som han har bemyndiget til at bringe det evige Evangelium ud blandt Menneskene.

Nødvendigheden af Lydighed vises os tydeligt gennem Frelserens Ord: »Jeg kom ikke for at udføre min egen Vilje, men hans Vilje, som sendte mig.«

Lydighedsprincippet fremsættes ogsaa af Paulus, som siger, at selv Kristus »lærte Lydighed af det, han led, og da han var fuldkommengjort, blev han Aarsag til evig Frelse for alle de, som adlyder ham.« Frelseren sagde: »Ikke enhver, som raaber Herre, Herre, skal komme ind i Himmerige, men den, som gør min himmelske Faders Vilje.«

Der har til alle Tider været Mennesker, der betragtede Lydighed som noget nedværdigende eller ydmygende og ikke havde tilstrækkeligt moralsk Mod til at adlyde Evangeliet. Gennem vore Dages Aabenbaring har vi lært, at enhver Velsignelse beror paa en himmelsk Lov, hvis Opfyldelse betinger Velsignelsens Fremkomst. Derfor modtager kun de Velsignelserne, der gør sig bekendt med de Love, hvoraf de afhænger, *og adlyder dem*. Denne Lydighed er det eneste, der kan frelse Menneskene fra Tilværelsens Sorger og Besværligheder og dygtiggøre dem til det evige Fremskridt.

NYE RAADGIVERE.

Paa det første Præsidentskabs og Apostelraadets ugentlige Mode den 10. Marts blev den efter Præs. Anthon H. Lunds Dod ledige Plads som første Raadgiver for Præsident Heber J. Grant besat med den hidtidige anden Raadgiver, Præs. Charles W. Penrose, medens Kaldet som anden Raadgiver tiltraadtes af Ældste Anthony W. Ivins af de Tolvs Raad. Rudger Clawson, der tidligere var fungerende Præsident for de Tolvs Raad, efterfølger nu Præs. Anthon H. Lund som dette Raads Præsident. Alle Indsættelserne foretoges af Præsident Grant.

Præs. Penrose, der nu er Præsident Heber J. Grants første Raadgiver, har siddet i det første Præsidentskab siden 1911, da han blev valgt til anden Raadgiver for den nu afdode Præs. Joseph F. Smith. Præs. Penroses Forgænger var da John Henry Smith. Allerede i 1884 paatog Præs. Penrose sig

Arbejdet som Raadgiver i Præsidiets for Salt Lake City; 1895 assisterede han i Kirkehistorikerens Kontor indtil 1904, da han blev Medlem af de tolv Apostles Raad. I 1906 udnævntes han, efter en længere Missionsvirksomhed, til Præsident for den europæiske Mission.

Ved Præs. Joseph F. Smiths Død 1918 blev han valgt til anden Raadgiver for Præs. Grant og er altsaa nu valgt til at efterfølge sin afdøde Ven og Forbundne, Anthon H. Lund, som første Raadgiver for Kirkens Præsident.

Præs. Penrose, der er 89 Aar gammel, er af den store Offentlighed tillige kendt som en fremragende Taler og Skribent.

Præsident A. W. Ivins, der nu er anden Raadgiver i det første Præsidentskab, har bag sig en lang Virksomhed i Kirkens Tjeneste i Meksiko og Utah. I 1907 blev Præs. Ivins Medlem af de Tolvs Raad. For Skandinaver vil det være af Interesse at faa at vide, at Præs. Ivins er gift med en Datter af Erastus Snow, Nordens Apostel.

MEDDELELSE.

Vi har i Tidens Lob modtaget Breve fra mange med Ønsket om Fremskaffelse af Slægtsregistre, men maatte i hvert enkelt Tilfælde svare, at vi ikke havde Tid til at beskæftige os dermed, idet vi dog samtidig udtalte Haabet om, at Fremtiden vilde bringe os en Mand, der var skikket til dette Arbejde.

Denne Mand har vi nu funden i Broder Einar Kiær, Kobenhavn, der har modtaget en god Universitetsuddannelse og skriver og læser ikke alene sit Modersmaal, men ogsaa Engelsk, Fransk og Tysk.

Broder Kiær har allerede begyndt sin genealogiske Virksomhed og vil blive glad ved at betjene alle, der ønsker noget Arbejde udført paa dette Omraade i den danske Mission.

»Bikuben« bedes venligst optage denne Meddelelse.

ET NYT BUDSKAB FRA GUD.

Fra »Liahona«.

I en Jernbanekupé korte en protestantisk Præst, en Jurist og en Missionær fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helige. Straks efter at Toget havde forladt Toronto, Kanada, begyndte de en Diskussion om Religion.

»Mormon« Ældsten drejede Samtalen fra Dagens Begivenheder ind paa Religionen ved at sporge Præsten: »Hvad tror De er vor Tids største Behov?«

»Tro paa Gud,« var det øjeblikkelige Svar.

»Jeg er fuldstændig enig med Dem,« sagde Ældsten, »men hvorledes forklarer De Manglen paa Tro efter nitten Aarhundreders kristelige Forkyndelse?«

»Jeg tror, jeg kan besvare det Spørgsmaal,« indskod Juristen, »der er intet Bevis fra vor Samtid paa, at Gud nogen sinde meddelte noget til Mennesket. Biblen er sammensat af Skrifter, der bliver utydelige og tvivlsomme set gennem Tidsaldrenes tætte Taage. Naar en Mand i vore Dage bliver spurgt, om han tror paa Biblen, siger han straks: »Hvorfor skulde jeg tro paa Biblen, naar Gud ikke har skrevet noget i nu henved 2000 Aar?« Før vi kan faa Folk til at tro Biblen, vil de have et Ord fra Gud i de senere Tider.«

»Deres Slutning er uden Tvivl rigtig,« sagde Ældsten med øjensynlig Interesse for Juristens Erklæring. »Præsterne nu om Stunder er i samme Stilling som Lederen af et udmærket Forretningsforetagende, der forgæves sogte at faa en ung Mand til at skrive til sin Fader om et Laan, som han skulde indskyde i Foretagendet. Den unge Mand havde været borte fra sin Faders Hjem i nitten Aar, og havde i al den Tid ikke skrevet til sin Fader. Han svarede paa Forretningslederens Opfordringer saaledes: »Før jeg forlod min Faders Hjem, lovede han at give mig pekuniær Understøttelse paa den Betingelse, at jeg opretholdt Korrespondancen med ham. Men jeg har ikke skrevet et eneste Brev til ham i alle disse nitten Aar.

Hvorledes skulde jeg da kunne vente noget fra min Fader? Jeg har ikke adlydt ham. Desuden er han maaske nu ikke mere i Stand til at yde mig Hjælp. Han kan endog være dod.«

»Hvad behøver denne Forretningsleder nu for at faa den unge Mand til at skrive til sin Fader om et Laan?« vedblev Ældsten.

»Et nyt Brev fra Faderen,« svarede Juristen straks.

»Netop — og hvad der i vore Dage behoves for at faa Folk til at tro paa Biblen, er et nyt Brev fra Gud.«

»Biblen indeholder alt, hvad vi behøver at vide om Gud,« ytrede Præsten.

»Det er jeg ikke enig med Dem i,« sagde Juristen. »Dersom Biblen fortæller os alt, hvad vi behøver at vide om Guds Love, hvor kan det da være, at vi har Hundreder af kristne Trosbekendelser, og ikke to Prædikanter i en Kirke er enige, selv ikke om Religionens Grundtræk? Desuden har vi et nyt Ord behov fra Gud for at bekræfte det gamle. Folk tvivler nu om Biblens Ord, ganske simpelt fordi vi ikke har faaet nogen Aabenbaring fra Gud i de sidste Tider. Hvor skulde jeg dog kunne tro paa, at Gud nogensinde talte til os, naar samtlige Præster forsikrer mig om, at han ikke vil tale til os i vor Tid? Den ortodokse Lære, at Gud en Gang talte, men ikke vil tale siden, har frembragt flere Vantro end alle de Vantros Argumenter tilsammen.«

»Men Biblen forjætter ingen Aabenbaringer efter de bibelhistoriske Tider,« indvendte Præsten.

»Er det mon ikke muligt, at Biblen alligevel indeholder saadanne Forjættelser om kommende Aabenbaringer, men at det ikke er lykkedes Dem at finde dem?« spurgte Ældsten, idet han søgte at bevise Præstens Fejltagelse. »Biblens sidste Bog lover klart og tydeligt en Aabenbaring i de sidste Dage. Der læser vi: »Og jeg saa en anden Engel flyve midt igennem Himlen, som havde et evigt Eyangelium at forkynde dem, som bor paa Jorden, og til alle Slægter og Stammer, Tungemaal og Folk, sigende med høj Rost: frygter Gud og giver ham Ære,

thi hans Doms Time er kommen; og tilbeder den, som har skabt Himlen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder.«

Noget af denne Profeti er ganske afgjort: først at en Engel skulde flyve gennem Himlen og bringe et evigt Evangelium; dernæst at dette evige Evangelium skulde forkyndes for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk; for det tredje, at Tiden for Engls Komme skulde være i Guds Doms Time.«

»Dette interesserer mig højligt,« bemærkede Juristen, »thi vi lever sikkert nu i Verdenshistoriens sidste Dage. Efter denne Profeti at domme, kan vi altsaa nu vente Englen, der bringer det evige Budskab.«

»Englen er kommen,« sagde Ældsten alvorligt og tog Mormons Bog frem. »Her er det evige Evangelium, som Englen bragte til Jorden i 1827. Denne Bog indeholder det gamle Amerikas Historie og det Evangelium, Kristus prædikede til sine »andre Faar« (Joh. 10., 16.), som var de amerikanske Indianeres Forfædre.«

»Er der andre bibelske Forudsigelser om Kommet af en ny Del af den hellige Skrift?« spurgte Juristen.

»Der er mangel! Salmisten erklærede: »Sandhed skal spire op af Jorden.« Mormons Bog indeholder Kristi Sandhed, som den blev skrevet paa Guldplader af Moroni, der siden, som et opstandent, himmelsk Væsen, bragte dem til Profeten Joseph Smith, der formedelst guddommelig Inspiration oversatte Beretningen til Engelsk. Ezekiel omtaler to forskellige guddommelige Beretninger. I 37. Kapitel taler han udtrykkelig om to Stave. 16. Vers lyder:

»Og Du, Menneske Son! Tag Dig en Stav og skriv derpaa: »for Juda og for hans Medbrødre af Israels Børn«; og tag en anden Stav og skriv derpaa: »for Joseph« — der er Efraims Stav — »og for hele Israels Hus, hans Medbrødre.«

Vor gejstlige Ven vil let forstaa Meningen med Ordet »Stav«. Det gamle Testamentes Boger blev for skrevet paa Pergamentstrimler, som blev rullet om en Stav, derfor kaldtes en saadan Beretning en »Stav.«

»Deri har De ganske Ret,« bemærkede Præsten, »men jeg ser intet i Ezekiels 37. Kap., som hentyder til noget i Retning af Mormons Bog.«

»Vær taalmodig og overvej Sagen omhyggelig,« sagde Ældsten. »De vil bemærke, at Ezekiel taler om den Stav, der er Beretningen om Juda eller Jøderne, hvilken uden al Tvivl er Biblen. Men hvor er den anden Beretning, Efraims Stav? Den er ikke en Del af Biblen. Disse to »Stave« har ikke været sammenfattede i et Bud. Ezekiel siger, at Joseph eller Efraims Stav skal være i Efraims Land. Det gamle og ny Testamente udgør tilsammen Judas Stav. De Folk, der først bosatte sig i Amerika, kom fra Palæstina. De nedstammede fra Joseph gennem Efraim og Manassa.

Deres Beretning er i Aand og Sandhed Efraims Stav, der, som forudsagt af Ezekiel i de sidste Dage, skal lægges til Judas Stav. Disse to Beretninger er nu et i Guds Hænder.«

»Jeg tror, at der med disse to Stave eller Beretninger menes henholdsvis det gamle og det ny Testamente,« indvendte Præsten. »Judas Stav er det gamle, Efraims det ny Testamente.«

»Men hvor kan De tro det?« udbrod Juristen. »Det ny Testamente er jo ikke i nogen Henseende en Beretning om Josephs eller Efraims Stamme!«

»Hvor kan det være, at De bestandig tager Mormonernes Parti?« spurgte Præsten med daarlig skjult Ærgrelse.

»Jeg kan ikke forstaa, hvorledes De kan beskyldte mig for at tage Parti for Mormonerne, da jeg altid har været Medlem af Deres Kirke. For jeg traf vor Ven her, nærede jeg i Virkeligheden alle de Fordomme mod Mormonerne, som De synes at nære, men jeg indrømmer, at i Dag er mine Øjne blevet aabnede for nogle vidunderlige Bibelprofetier om vor Tid.«

». . . Denne Profeti hos Ezekiel om Efraims Stav, som blev lagt til Judas Stav, kan aldeles ikke hentyde til det ny Testamente, thi man vil bemærke, at Efraims Stav skulde være i »Efraims Hænder«, hos Efraims Stamme, og aabenbart

skulde indeholde dens Historie. Vi véd, at det ny Testamente i ingen Henseende er Efraims Historie, ej heller nogensinde fandtes hos den Stamme.«

»Jeg maa tilstaa, at jeg er blevet skuffet. Jeg havde rigtignok ventet, at De vilde yde mig en værdifuld Bistand ved Angrebet paa de Sidste Dages Hellige, men jeg finder Dem i Stedet for allerede halvt omvendt til deres Synspunkter. Jeg tror, jeg hellere maa forlade Dem, mine Herrer, saa at De kan fejre Deres Foreningsfest uforstyrret.«

»Paa ingen Maade, vi vil netop gerne have Dem med,« sagde Ældsten godmodigt.

»Godt,« sagde Præsten, »saa kunde jeg lide at høre, om der skulde være andre bibelske Profetier, som efter Deres Mening hentyder til Mormons Bogs Komme.«

»Der er en anden ganske forunderlig Bibelprofeti om Bogens Komme; den findes i Esajas 29. Kap. Esajas begynder dette Kapitel med Udtalelsen af et »Ve over Ariel«, Staden hvor David bor. Men i andet Vers siger han, at der skal være »Sorg og Bedrovelse«, dog skal den være for mig »som Ariel«. Ordene: »Dog skal den være for mig som Ariel«, er meget betegnende. Han siger: »Og Du skal blive fornedret, Du skal tale ud fra Jorden, og din Tale skal mumle fra Støvet . . . og din Tale skal hviske fra Støvet af.«

Vi lægger Mærke til, at Profeten i dette ene Vers fire Gange nævner den Nation, der skal tale »udfra Jorden«. Nu spørger jeg, hvorledes kan en Nation tale »udfra Jorden«? Men hvorfor i Grunden stille det Spørgsmaal, thi Profeten Esajas besvarer det selv i 11. Vers saaledes: »Og Synet af det Hele skal være Eder som en forseglet Bogs Ord, hvilken man giver den, som forstaar sig paa Skrift, og siger: Kære, læs dette; men han maa sige: jeg kan ikke, thi den er forseglet.«

Vi ser saaledes, at Synet af denne Nation, som skulde tale udfra Jorden, vilde komme i Form af en forseglet Bogs Ord. I 17. og 18. Vers hedder det: »Er der ikke endnu en saare liden Tid, saa skal Libanon blive til en frugtbar Mark, og en frugt-

bar Mark skal agtes som en Skov? Og paa den Dag skal de Dode høre Bogens Ord, og de Blindes Øjne se ud fra Dunkelhed og Morke. Og de Sagtnodige skal ydermere faa Glæde i Herren, og de Fattige iblandt Menneskene fryde sig i Israels Hellige.«

»Dette er i Sandhed en vidunderlig Profeti,« sagde Juristen, »thi Libanon eller Palæstina er allerede blevet en frugtbar Mark. Vi skulde virkelig have den Bog nu.«

»De har Ret,« sagde Ældsten, »og vi har Bogen. Hver Enkeltthed i denne vidunderlige Profeti er gaaet i Opfyldelse ved Mormons Bogs Komme. Bogen er en Beretning om Nationer, som blev fornedrede. Det er Indianernes Forfædres Historie. Gennem denne Bog har disse Nationer bogstavelig talt »udaf Jordan«. Direkte opfyldende 11. Vers bragte Martin Harris i 1827 »Bogens Ord« til »en, som forstod sig paa Skrift«, nemlig Professor Charles Anthon, som sagde: »Jeg kan ikke, thi den er forseglet.« Bogen blev bragt til en ulærd Mand, Joseph Smith, som oversatte den til Engelsk formedelst Guds Kraft. Alt dette hændte, som forudsagt i 17. Vers, fra 1827—30, en »saare liden Tid« for Libanon blev »til en frugtbar Mark«, thi De vil erindre, at »Libanon«, eller Palæstina, begyndte at blive frugtbar og beboelig omkring 1840, efter at det havde ligget ode hen siden Jerusalems Ødelæggelse i første Aarhundrede efter Kristus. Derfor lever vi i den Tid, da vi skal høre »Bogens Ord«.«

»For en Jurist er dette en overordentlig smuk Tanke,« sagde den Lovkyndige. »Biblen er Kristi Vidnesbyrd for den østlige Verden, ligesom Mormons Bog er det for den vestlige Verden.«

»Men Biblen indeholder alt, hvad vi behøver at vide,« indvendte Præsten igen.

»Hvor kan De sige det,« udbrod Juristen. »Der er ikke to Mennesker, som er uenige om et matematisk Princip, men De kan ikke finde to Mennesker, der er enige om Biblens Daabslære. Tror De ikke, vi tiltrænger nogle tydeligere Forklaringer paa disse Lærdomme?«

»Jeg tror ikke, vi behøver at læse enhver ny Bog om Religion,« svarede Præsten.

»Jeg tror, vi bør vedblive at søge, indtil vi finder hele Sandheden,« sagde Juristen. »Paulus udtalte: »Prover alle Ting« (1. Thess. 5., 21.), og jeg tror, det er et godt Princip. Jeg har i Sinde at følge det og læse saavel Mormons Bog som enhver anden Bog, der maatte være en Aabenbaring fra Gud.«

»Skuf ikke Dem selv,« sagde Præsten med megen Varme, »det er os absolut forbudt at antage nogen anden Bog som guddommelig end Biblen. I Biblens sidste Bogs sidste Kapitel læser vi: »Thi jeg vidner for enhver, som hører denne Bogs Profetis Ord: Dersom nogen lægger noget til disse Ting, da skal Gud lægge paa ham de Plager, som er skrevet i denne Bog.«

»Den Bog, De der omtaler,« spurgte Juristen smilende, »er det Biblen?«

»Næh — nej — det er Aabenbaringens Bog,« svarede Præsten.

»Netop,« sagde Juristen. »Deres Citat forbyder ene og alene Mennesker at lægge noget til Guds Ord, men det forbyder naturligvis ikke Gud selv atter at tale til os.«

Ældsten tog nu Ordet og sagde: »Selvfølgelig kan vi ikke sige, at Johannes's Ord i Aabenbaringens Bog skulde gøre en Ende paa den guddommelige Aabenbaring, thi nogle lignende Ord blev skrevet i 5. Mose-Bog, hvor der staar: »I skal intet lægge til det Ord, som jeg byder Eder, ej heller tage noget derfra«. Hvad betyder disse Ord? De betyder, at intet Menneske har Ret til at ændre Guds Ord ved at lægge noget til eller trække noget fra. Dersom Ordene i Aabenbaringens Bog gjorde en Ende paa den guddommelige Aabenbaring, maatte femte Mosebogs Ord betyde det samme, og Resultatet vilde da blive, at vi maatte forkaste hele Biblen undtagen Mosebøgerne.«

»De har Ret,« sagde Juristen. Præsten tav.

»Forend vi skilles,« sagde Ældsten, »vil jeg tillade mig at læse det Vidnesbyrd, der er fremsat af 11 Vidner, som saa de

Guldplader, fra hvilke Mormons Bog blev oversat.« Og han gjorde nu sine Tilhørere bekendt med disse manende Ord til »alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk«.

Nephi Jensen.

DIGT.

Loft dit Hoved, Du raske Gut!
Om et Haab eller to blev brudt,
binker et nyt i dit Øje,
straks det faar Glans af det høje.

Loft dit Hoved, og se Dig om!
Noget er der, som raaber: Kom!
Noget med tusinde Tunger,
som om Frejdighed sjunger.

Loft dit Hoved; thi i Dig selv
blaaner ogsaa et udstrakt Hvælv,
hvor der med Harper klinger,
jubler, toner og svinger.

Loft dit Hoved, og syng det ud!
Aldrig kuer Du Vaarens Skud;
hvor der er gærende Kræfter,
skyder det Aaret efter.

Løft dit Hoved, og tag din Daab
af det høje, straalende Haab,
som over Verden hvælver
og i hver Livsgnist skælver.

Bjørnstjerne Bjørnson.

INDHOLD:

Dr. John A. Widtsoe	117	Nye Raadgivere	123
De rette Tankers Magt	118	Meddelelse	124
Selvtillid	120	Et nyt Budskab fra Gud	125
Nødvendigheden af Lydighed	122	Digt	132